

SIMON MÁRTON

Eső

Csontos arcú, szomorú nő az erdő. Az a fajta, akinek a szemébe lóg a haja, miközben lefojtott hangon elmesél valami iszonyút az életéről, aztán ugyanilyen halkán nevet a vicceiden, aki egyetlen találkozás után is évekig tudja kísértetni az elkésett mondataid és reggeli merevedéseid. Csontos arcú, szomorú nő az erdő. Különösebb érdeklődés nélkül figyel.

Nébány emelettel a horizont fölött állsz az erkélyen, mint egy szabadkézzel húzott, függőleges vonal egy darab üres papíron. Hideg, jól eső reggeli szél. Üzenetet írsz. Fél pohár, remegő hipó bennem a lélek.

A madarak azt mondják, baj van a hozzáállásommal: ha igazán akarnék, már rég eltévedhettem volna. A madarak azt mondják, felhívjuk figyelmét, hogy megnövekedett a várakozási idő. Hívása fontos számunkra. Türelmét kérjük.

Lelököd a pobarat. Abogy földet ér, megkondul egy barang.

A csapadék a levegőben lévő pára egyik megjelenési formája, vagyis annak kiválásából származó folyékony, illetve szilárd halmazállapotban a földre jutó... Segítsen már, nem érti? Éjszakák hullanak a szájából, ömlenek, ez borzalmas, maga ezt elképzelni se tudja, az Isten szerelmére, csináljon valamit!

Ha az evezőtollak levágására nem áll rendelkezésünkre alkalmas eszköz, megoldás lehet kövekkel etetni a battyút, hogy ne szálljon el többé.

A kávézóban a szomszéd asztalnál valaki a laptopján éppen GIF-et csinál egy videóból. Egy férfi leugrik egy szikláról. Nem lehet tudni, egy filmből van-e, vagy valódi. Régóta szöszöl vele. A férfi a képernyőn századszor is leugrik, meghal, aztán kattintásra újra ott áll fenn. Valami még mindig nem volt jó.

Borotvapengékkal szórtam tele az etetőt. A rossz mondataim voltak igazak. Te a jókat bitted el. Az utolsó fát is kivágtam, nem tévedhetek el többé. Mától az elütött vadak csöndjével fűtünk.

Van

Van ez, hogy állunk a temető kerítésének két oldalán, és mintha csak egy röplabdával adogatnánk, passzolgatjuk egymásnak a halálodat. És akkor hozok egy fejszét, hogy kivágjam a fát, ami a temető bejárata elé nőtt, hogy ki tudj jönni, és te azt mondod, ne butáskodj, kisfiam. Pedig a vállamig sem érsz.

Szóval befoglaltad az álmaid. Szerintem ezeket a szövegeket is kissé egyhangúvá teszed, már a tematika szempontjából. Viszont ez lett az egyetlen hely, ahol még szóba állhatok veled, ez maradt, semmi más – persze ha nem számítjuk, amikor esténként, a boltból hazafelé menet, gabonapelybet, tejet cipelve, reflexből elkezdek beszélni hozzád. Ez a kettő. Vacsorára is reggelit eszem. Ehhez mit szólsz?

Azt sem tudom, mi ez. Foglalkoztatni persze foglalkoztat, csak érdekelni nem annyira érdekel. Úgy értem: hadd egyszerűsítsem személyes névmásokig a bénító, torokszorító, megemészthetetlen, satöbbi, hadd beszéljek. Hadd halásszak ki a hideg, zavaros tükörből néhány primer közlést.

Sár lettél. Tele van veled a szám.

Van ez a dolog, hogy 11 évesen megfordul a fejünkben, lehetnének akár öngyilkosok a maradék gyógyszereiddel (sok gyógyszer maradt utánad), de már akkor is van annyi eszünk, hogy tudjuk, ez abhoz nem elég. Szóval, ami abhoz nem volt elég, hogy téged életben tartson, az nem lehet elég, hogy minket megöljön. Ezt most praktikus okokból nem állítjuk párbuzamba az ún. szeretettel.

Okos gyerekeknek lenni a legrosszabb.

De le lehetne ezt egyszerűsíteni. A tejszarnokban édeskés, jellegzetes szag terjeng, a fal sárga, a pucér villanykörte koszos. Légypapír. A tejet 3000 literes acélkádakban keringetik, keverik, forgatják. Sok évvel később látsz ilyen kádakat messze onnan, egy tengerparti raktár hátuljában. Kék műanyagból, de a rendszer ugyanaz. Ezekben rákokat tenyésztenek.

Innentől folytasd te, a te sírásod jobb.

Bármeddig folytathatnám.